

[Poul Dam.]

om dette her før — have gjort noget ved arbejdet i folketinget. Det er frustrerende for os selv, og det er medvirkende til, at folkestyret får et dårligt navn i offentligheden. Meget af dette dårlige navn i offentligheden skyldes naturligvis misforståelser, men noget af det skyldes også, at en nogenlunde moderne arbejdsform, som man anvender alle andre steder, er forholdsvis ukendt her i huset. Vi ville ikke benytte disse arbejdsformer i de politiske foreninger, vi står i, eller i det arbejde, vi i øvrigt beskæftiger os med, men her affinder vi os med det stadig væk. Det tjener ikke noget formål; tværtimod, det skader. Det skader mulighederne for en ordentlig kommunikation mellem folkestyrets organer og offentligheden.

Hr. Damsgaard talte om vrøvl og ballade. Det var han meget imod, navnlig ballade, og det er der ikke noget at sige til. Han sagde også noget om, at massemedierne hæfter sig mere ved det abnorme, men glemmer de mange, der flittigt passer deres arbejde og uddannelse. Jeg tror desværre, at hr. Damsgaard overdriver betydningen af denne gruppe: de mange, der flittigt passer deres arbejde og uddannelse. Jeg tror, at der også i den mere almindelige ungdom og i den mere almindelige befolkning, den, der måske ikke så ofte bliver behandlet i radio og fjernsyn, er vældig mange, der føler en lignende utilfredshed som de personer, hr. Damsgaard vel vil kalde ballademagerne. Den kommer ikke frem, men den findes underneden, og den gør, at deres aktivitet er væsentlig mindre, end den var i gamle dage. Det betyder, at deres vilje til at gå ind i et ansvarligt arbejde, et politisk arbejde, et arbejde i demokratisk ånd bliver alt for lille.

Vi er i stigende grad ved at få befolkningen opdelt i ballademagerne og de aldeles håbløst passive. Det sidste er en lige så ubehagelig gruppe som ballademagerne, og den er sværere at gøre noget ved. Vi har et medansvar. Det bør vi ikke glemme.

Herefter skal jeg gå over til min proklamation, som naturligvis skal komme. Det hører med til rollen, og man må jo spille sin rolle. Men jeg vil min vane tro gøre den lidt mindre saglig end min udmærkede forgænger, som gjorde det så godt, at jeg ikke har noget håb om nogen sinde at kunne overtræffe hende på saglighedens område.

Når man nu, som jeg nævnte før, sidder og læser talerne fra sidste år, kommer man til at tænke på de mange udmærkede ting, der er sagt om at spå om fremtiden. Der blev taget meget fejl sidste år, det er velkendt. Og idet jeg for en gangs skyld skal undlade at citere Storm Petersen — det er sket lidt for tit — vil jeg minde om en anden historie, nemlig om, at i det gamle Rom var det sådan, at når to augurer, spådomspræster, mødte hinanden, kunne de ikke skjule et smil, for de vidste, med hvor lidt forstand den anden spåede. En eller anden, jeg ved ikke, om det var professor Birck, sagde, at denne opgave i vore dage var overtaget af cand.polit.erne, som på samme måde ikke kunne undlade at smile, når de mødte hinanden, for de spåede også og de vidste også, hvor svært det var.

Vi spåede alle galt sidste år. Jeg hørte, at selv hr. Lysholt Hansen spåede galt. Jeg gjorde det i hvert fald, og økonomiministeren gjorde det. Økonomiministeren sagde i den redegørelse, der sidste år gik lige forud for finanslovdebatten, at regeringen nu var helt overbevist om, at de økonomiske foranstaltninger var tilstrækkelig effektive til at sikre et mere balanceret økonomisk forløb i 1970. Det er den slags ting, som jeg er sikker på, at økonomiministeren gerne ville have ladet usagt, da udviklingen jo blev en ganske anden. Men naturligvis vil han kunne sige, at sådan noget siger man på basis af en række forudsætninger, og der kommer nye forudsætninger, som viser sig at være anderledes, og så bliver udfaldet nødvendigvis anderledes, og det kan man ikke gøre for, det er alt sammen forudsætningernes skyld. Vi andre må jo lige sige, at det med at tage fejl, ja, vi gør det alle sammen, men det kan også blive en vane, og man bliver lidt nervøs, hvis man har indtryk af, at der er nogle, der gør sig det til en vane at tage fejl. I hvert fald er det svært at være helt overbevist om, at regeringens økonomiske forudsigelser for 1971 er betydeligt mere rigtige end de forudsigelser, man havde dengang for 1970.

Der blev også i den samme periode talt om, at det private forbrug i 1970 kun vil kunne eller kun kunne stige 2 pct. Det gik jo også anderledes, og naturligvis vil økonomiministeren og andre kunne sige, at det netop var, fordi de 2 pct. ikke holdt, at det